

Есбен мав дідуся, якого він називав просто Дідусем. Одного дня Дідуся не стало, бо він помер. Мама Есбена сказала, що Дідусь став ангелом. Тато Есбена сказав, що Дідусь став землею. Але і тато, і мама помилялися, бо однієї ночі Есбен раптом побачив Дідуся на своєму комоді: той сидів і незрушно дивився у темряву. «Дідусю? – запитав Есбен. – Як ти тут опинився? Я думав, ти помер».

«Я теж так думав», – відповів Дідусь.

«Ой! Ти став приви́дом!»

«Та щось таке», – погодився Дідусь.

Окесон/Ерікссон Мій дідусь став приви́дом

ЧОРНІ ВІВЦІ

Кім Фунц Окесон Ева Ерікссон

МІЙ ДІДУСЬ СТАВ ПРИВИДОМ

ЧОРНІ ВІВЦІ

Кім Фунц Окесон Ева Ерікссон

МІЙ ДІДУСЬ СТАВ ПРИВИДОМ

Переклад з данської Наталі Іваничук

ЧОРНІ ВІВЦІ

УДК 82-32
О 52

Окесон Кім Фупц, Ерікссон Ева

Мій дідусь став привидом / Кім Фупц Окесон, Ева Ерікссон ; перекла-
ла з данської Наталя Іваничук. – Чернівці : Книги – ХХІ, Чорні вівці,
2018. – 32 с.

ISBN 978-617-614-196-9

Книгу видано за підтримки The Danish Arts Foundation

DANISH ARTS FOUNDATION

© Kim Fupz Aakeson, Eva Eriksson & Gyldendal, Copenhagen 2004. Published by
agreement with Gyldendal Group Agency.

© Книги – ХХІ, 2018, видання українською мовою

© Наталя Іваничук, 2018, переклад

ISBN 978-617-614-196-9

Був собі хлопчик Есбен і мав дідуся, якого він кликав просто Дідусем.

Але вже так не кличе. Тобто Есбен завжди колись кликав дідуся Дідусем, а тепер – ні, бо дідусь раптово помер на вулиці. Від чогось такого, що називають інфарктом.

То було так сумно. Есбен дуже плакав. Тепер він уже не мав дідусів, а тільки одну бабусю, татову маму. Вона мешкала у старечому домі, неохайно поводитися за столом і нічого не пам'ятала.

Звісно, Есбен гірко плакав.

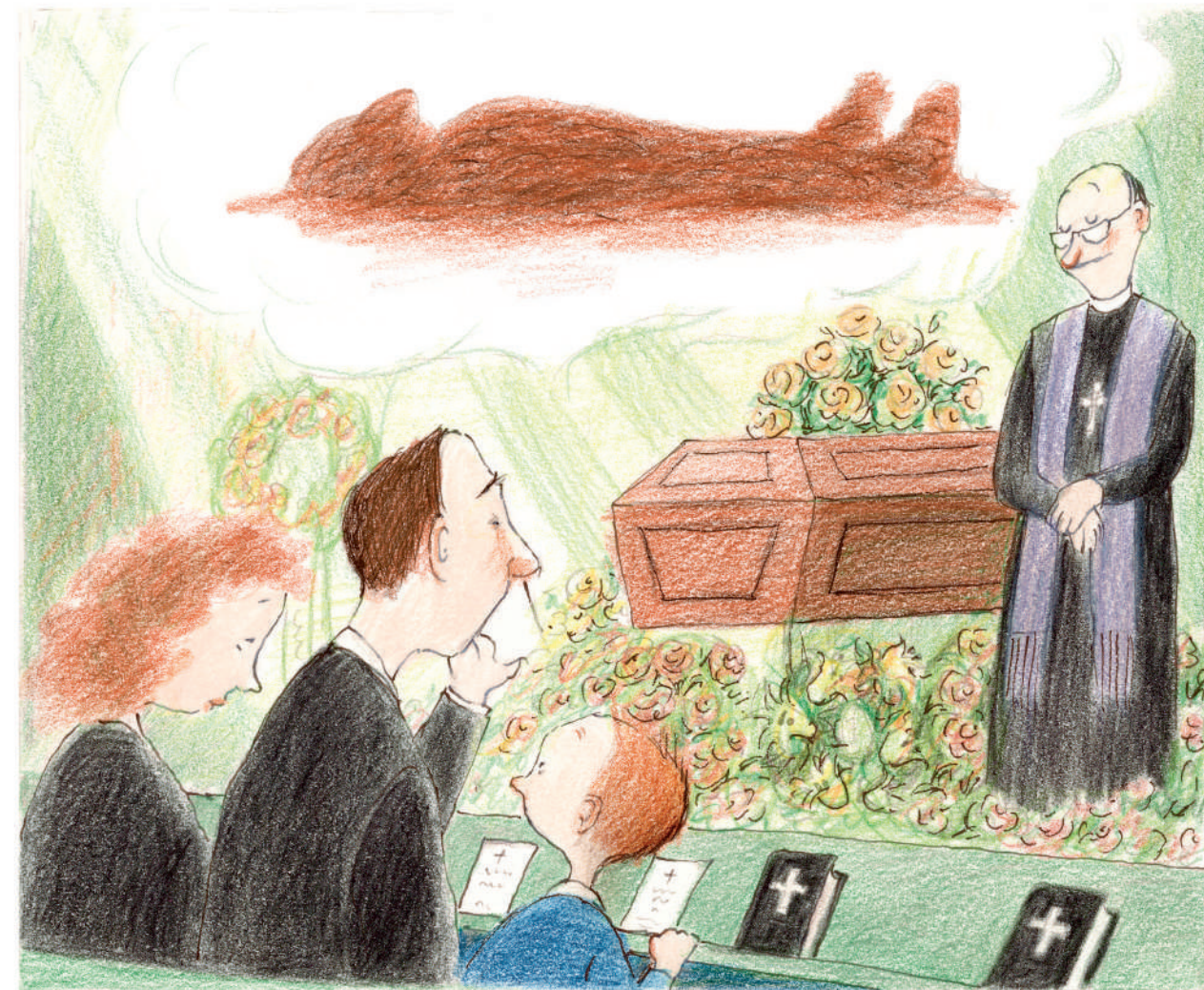
Увечері мама сіла до Есбена на ліжку і сказала:

- Дідусь тепер на небі.
- На небі? – перепитав хлопчик, намагаючись уявити, як воно там, на небі.
- Він став ангелом, – пояснила мама.
- Ось зараз? – Есбен ніяк не міг уявити Дідуся ангелом.

Дідусь тепер із крилами? У білій льолі?

– Тобі трішки полегшало від думки про дідуся-ангела? – запитала мама, погладивши синочка по щічці.

– Нє-є, – відповів Есбен. – Нітрохи...

Ховали Дідуся з церкви. Там був священик у довгій чорній сукенці, він сумовито говорив про Дідуся.

– Гольґер був добрим сім'янином, – сказав священик.

Посеред церкви стояла труна, на підлозі – багато квітів. Дідусь лежав у труні. Есбенів не давали спокою думки, як йому там лежить.

– А що з Дідусем зроблять потім? – прошепотів він.

– Покладуть у землю, – відповів Есбенів тато й обійняв малого. – Там він теж стане землею і зникне назавжди.

Есбен спробував уявити, як Дідусь стане землею. Це було дуже важко.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.